

Hieronder lees je een interview met medewerkers met een arbeidsbeperking die binnen het Radboudumc aan het werk is. Samen met haar directe leidinggevende/collega doet zij haar verhaal. Een mooi voorbeeld van hoe de Participatiewet kan werken en mensen naar vermogen aan het werk gaan. En hun talenten in te zetten om een bijdrage te leveren aan de missie van het Radboudumc.

‘Ik kan haar altijd bellen’

Stafmedewerker Sara (28) haalde haar gymnasium-diploma en bachelor geneeskunde vooral door thuis te studeren. Nu werkt ze vier uur per week voor beleidsadviseur duurzaamheid Harriette en verrast haar telkens weer door het grondige dossierwerk.

Ze was een baby toen ze een levertransplantatie kreeg, waarna ze door chronisch nierfalen vanaf haar negende startte met nierdialyse. Op haar vijftiende kreeg ze een niertransplantatie. Al die tijd bleef ze gevoelig en kwetsbaar voor infectie en andere bijwerkingen van medicatie. Lichamelijk mag ze dan kwetsbaar zijn, maar als je met Sara spreekt dan ervaar je geestelijke veerkracht en strijdbaarheid.

Sara (links) en beleidsadviseur duurzaamheid Harriette. Sara: “Misschien doe ik in die tijd wel twee keer zoveel als een ander”.’

Sara: ‘Zolang mijn lichaam de energie heeft, wil ik niet stilzitten. Daarom moet ik creatief omgaan met mijn tijd. Ik ben niet anders gewend, ik heb mijzelf gedruild zelfstandig te werken: op het gymnasium, tijdens mijn studie geneeskunde. Later, na mijn studietijd, als ik tijdens sollicitaties vertelde dat ik meestal maar vier uur kan werken, hoorde ik vaak: wat kan je nou in vier uur? Werkgevers zoeken mensen met een beperking, maar die moeten wél precies in hun plaatje passen. Ik zeg dan altijd: “Misschien doe ik in die tijd wel twee keer zoveel als een ander”.’

‘Natuurlijk dacht ik wel: wat kan ze in vier uur doen? Nou, veel dus.’

Doorwrocht

Juist die mentaliteit sprak Harriette aan tijdens hun eerste ontmoeting. ‘En dat ze zelfstandig kan werken. Natuurlijk dacht ik wel: wat kan ze in vier uur doen? Nou, veel dus. Ik kon het werk niet meer alleen af, er bleven aanvragen liggen. Die leg ik nu bij Sara neer, denk aan de vraag wat de effecten zijn op de gezondheid van weekmakers bij medische hulpmiddelen. Die pakt Sara nu op. Dan hoor ik even niks en krijg ik daarna een rapport terug; zó degelijk en doorwrocht... Daarmee kunnen we nu over dit onderwerp in gesprek met artsen. Verder helpt ze bijvoorbeeld bij de Week van de Duurzaamheid. Dat Sara een medische achtergrond heeft, helpt natuurlijk ook. Bovendien kan ik haar áltijd bellen. Eén keer werkte ze zelfs toen ze op de afdeling Nierziekten lag...’

Sara: ‘En ik ben hier óók patiënt, ik weet de weg. En ik heb de intellectuele uitdaging nodig. Bij

projecten zonder harde deadline kan ik aan de slag.'

Harriette: 'Ik vind: idealiter zijn de medewerkers van het Radboudumc een afspiegeling van de samenleving. Dat zou de normaalste zaak moeten zijn. Vanuit duurzaamheid willen we hier een voorbeeld in zijn.'

Tips van Harriette

- Iedereen heeft zo z'n beperkingen. Niet alleen 'mensen met een arbeidsbeperking'. Het gaat er om mensen te stimuleren hun talenten en kwaliteiten te ontwikkelen.
- Soms wordt gedacht dat het duur is in verband met eventuele risico's op ziekteverzuim. Dit is niet zo. Het heeft geen financiële gevolgen.

Tips van Sara

- 'Ik ken mensen zoals ik die hoog opgeleid zijn, super gemotiveerd en die heel graag aan het werk willen. Werkgevers weten deze mensen echter niet altijd te vinden. Hier kan dus nog veel verbeterd worden.'
- Denk als werkgever niet: daar wil ik mijn vingers niet aan branden, maar kijk wat iemand te bieden heeft. Sara: 'Er zitten veel talenten thuis.'
- 'Door bij het werk te kijken naar wat je wel kan en niet naar wat je niet kan, zorgt dit voor een vergroting en verrijking van je wereld als je chronisch ziek bent, waarin je altijd de patiënt bent. Hierdoor krijg je het gevoel dat je iets bijdraagt en je gewaardeerd wordt om je talenten. Hier kan je als persoon enorm opbloeien, wat zorgt voor een enorme gedrevenheid.'